Ollen mõnda üllesleidnud, mis sinno jures teist wisi on nähha, kui mitto teiste jures. Se agga, mis keige ennamiste immeks pannen, ja mis kül au-wäärt asjaks arwan, se on se, et leian sind ühtepuhko rahholisses ja lahkes näus, ja et ei olle muud, kui löbbusad sannad sinno suust kuulda. Eks tubliste tean, kui mitmesuggune hädda ja rist sinno maiasse on putund; kui mitto raske haigus ja kibbe surm seäl teine teise järrele on juhtund, ja liati se tunnamulne tullekahjo, mis sind paljaks teggi. Ja segipärrast ikka se sinno ühhetassane rahhonäggo, heal ni hästi kui kurjal päwal. Ütle mulle, kuidas se ial sinnul woimalik on?"

Kottart lähhitas suga ja wastas: „Ei olle seks suurt pitka sanna tarwis. Wata, ma arwan ennast isse ja omma ello ühhe põllortiista sarnatseks." — Selle sanna pärrast teine watis üksi silmi teise peäle, et ei sanud arro sest, mis ta räkis. Kottart wöttis kätte ja ütles: „Kui rist ja wallo minno peäle tungib, siis arwan ennast sahhaks ja äkkeks, kelle ammet on, maad löhkeda ja silledaks tehha, et seemne-iwwa juurt wöttaks ja umbrohto saaks lämmatud. Nenda otsin willetsusse aial neid löhkimatta ja harrimatta kohhaid omma südame seest üles, ja sedda umbrohto, mis pattused himmud minno sisse on istutanud. Katsun ja püan, Jummala armust neist jäggo sada, et se iggawesse ello willi saaks pissut hawalt tuggewaminne kaswama minno sees. — Teine kord jälle pannen neid ahhastusse asjo, mis mulle juhtuwad, ühhe raske mürristamisse sarnatseks, mis musta ja ähwardamisse näo al minno Peaülle touseb. Tulletan siis ennese mele, et mürristamisega ennamiste hea wihm male saab, mis läbbi taimed omma Pea otsa taewa pole üllestõstwad, nago nemmadgi tahhaksid lojat tännada selle jahhutamisse eest, mis taewast neile tulli. Nenda möt-